

sentationen er i Minoritet, saa vil den, om end Afgjørelsen af en Sag er nok saa retfærdig, billig og overeensstemmende med de faktiske Forhold, men den har en anden Mening om den end Majoriteten, føle sig trykket ved denne Afgjørelse. Jeg frygter derfor, at der let kan opstaa Collision mellem disse forskjellige Sammensætninger af Repræsentationer for Land og Stad. Jeg skal imidlertid ikke nu gaae ind paa Detaillen af hele Lovforslaget, men kun bemærke, at det forekommer mig, at der — hvor meget Godt der endog kan ligge deri, at Kjøbstad og Land virke sammen — er flere Puncter, hvorved der kunde opstaae Forviklinger, og hvorved enkelte Sager kunde udsættes længere end nødvendigt. Jeg skal derfor — forudsat at man ikke finder det hensigtsmæssigt at standse Sagen foreløbig her — tillade mig at henstille til det Udvalg, som forhaabentlig vil blive nedsat i denne Sag, at tage under den næste Overvejelse, hvornidt alle de forskjellige Interesser paa behørig Maade ere varetagne i Lovforslaget, og jeg haaber, at de ærede Medlemmer, der her repræsenterer Landet — som her i Thinget ere langt stærkere i Tallet end de, som her repræsenterer Kjøbstæderne, og hvis Interesser ogsaa ville blive det i den nye overordnede Communalforfatning — at de, netop paa Grund heraf, ville tage Hensyn til de retfærdige Fordringer, som kunne reises fra Kjøbstædernes Side. Med disse saa Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til en nærmere og omhyggelig Prøvelse.

Tfsherning: Naar jeg flere Gange har forsøgt at fremkalde Lovforslag, der skulde ordne Communerens Forhold og deres Stilling lige overfor Staten, saa vil man have seet, at jeg idelig er truffen paa den Vanskelighed, at der ikke forelaa noget hensigtsmæssigt Mellemlid mellem Kjøbstadcommunerne og Staten. For Landcommunerne, de mere underordnede Communer, er der en Repræsentation tilstede i Amtsrådet; men for Kjøbstæderne er der kun Amtmanden. Man vil derfor i de Lovforslag, jeg har fremlagt, finde, at hvergang der skulde nævnes en overordnet Myndighed — som ikke skulde være Ministeriet — for nærmere at begrænse Kjøbstædernes Handfriebed og Vir-

somhed, saa har jeg maattet foreslaae Amtmanden. Det har jeg fra mange Sider hørt Kjøbstadcommunerne beklage sig over og tillige have de beklaget sig over, at de ikke kunde henvende sig til Amtsrådene i disses nærværende Skikkelse. Alene paa Grund af denne Betragtning forekommer det mig ønskeligt, at der oprettes et fælles repræsentativt Mellemlid mellem Staten og Communerne. Jeg troer imidlertid, at man var gaaet en rigtigere Vej, end man nu vil gaae ved først paa en fuldstændigere Maade at ordne de enkelte Communerens Anliggender og fastsætte de Begrænsninger for deres Handfriebed, som man ansaae for nødvendige, førend man forsøgte paa at sammensætte denne overordnede Communalbestyrelse, der for Størstedelen skal søge sit Stof, sin Støtte og sit Underlag i de lavere, underordnede Communer. Nu er man imidlertid gaaet den anden Vej, idet Regjeringen har troet det rigtigt at gjøre et Forsøg i den foreliggende Retning, og det vilde være forunderligt, hvis jeg ikke fra min Side skulde ville gaae ind paa dette Forsøg med al mulig Overfor at bringe det til en endelig Udførelse, saa god som mulig. Jeg kan naturligvis ikke være blind for de Vanskeligheder, som Sammensætningen af et saadant fælles Amtsråd i det første Dieblis fremkalder; og navnlig har jeg fuldstændigt anerkjendt Vægten af den modsatte Interesse mellem By og Land, som en kunstig Inddeling for en væsentlig Grad har fremkaldt. Da jeg begjærede Ordet, førte den ærede Minister Talen ind paa en Række af Betragtninger, som jeg troer vi ikke bør lade uundslippe os, eftersom han deri netop berørte det, der gjør, at disse Sondringer faae en saa stor og farlig Betydning. Jeg skal indrømme, at den ærede Minister har Ret i, at man maaskee gjør rettest i at møde Faren ved et Slags homöopathisk Midde og curere den ved dens egne Mangler; men jeg skal sige det ganske lige ud, hvad der i dette Dieblis gjør mig sty i denne Retning — Ministeren har peget derpaa, og jeg skal udtale det — det er, at der vel ikke i vort Land er en saadan Sondring mellem Stænderne, mellem de Rige og de Fattige, mellem Kjøbstad og Land, at den, benyttet lidt mere paa den ene end paa den anden Maade, vil fremkalde nogen